

εἶδους ἐν οἷς δὲν οἰκτεῖται τοσοῦτον ἡ κα-
τάστασις τῶν ἡττωμένων ὅσῳ ἐκθειάζεται
ἐν μέρει σκωπτικῶς καὶ καταδείκνυται ἡ ἔξο-
χος ῥωμαλεότης καὶ δύναμις ἣν ἀνέπτυσσον οἱ
νικηταὶ κατὰ τὰς τρομερὰς ταύτας συμπλοκάς
ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξήρχοντο πάντοτε σχεδὸν
ἐλβεινῶς ἡκρωτηριασμένοι.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

K. I. A.

ANON.

Ὅποια ἡ γενεὰ τῶν φύλλων, τιαυύτη καὶ ἡ
τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλὰ μὲν φύλλα ὁ ἄνεμος σκορ-
πίζει ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ δὲ φύονται ἐπὶ τῶν
θαλερῶν δένδρων· καὶ τότε τὸ ἔαρ ἐπέρχεται.
Παρομοίως καὶ αἱ τῶν ἀνδρῶν γενεαί, ἀλλὰ
μὲν φύονται, ἀλλὰ δὲ ἐκλείπουσι.

ΟΜΗΡΟΣ.

Οὐχ' οἱ πελώριοι, οὐδ' οἱ εὐρύνωτοι ἄνδρες
εἰσὶν οἱ ἰσχυρότεροι, ἀλλ' οἱ ἐχέφρονες ἐπικρα-
τοῦσι πανταχοῦ. Διότι καὶ ὁ βοῦς ἔχει μὲν
εὐρέα νῶτα, μικρὰ ὁμῶς μᾶστιξ ὁδηγεῖ αὐτὸν
ὅπου βούλεται.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Τὸν ἀέρα τις
καὶ μόνον ἀναπνέων τοῦ οἰκήματος
τῶν δυναστῶν μολύνεται, ἀφ' οὗ προτοῦ
τὴν κλίμακ' ἀναβαίνων εἰς ἐκάστην
τῶν βαθμίδων ἀνὰ μίαν πάσας ἐκδυθῇ
τὰς ἀνθρωπίνους ἀρετάς.

Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ἐν καὶ μόνον ψεῦδος ἀρκεῖ, ὅπως κατα-
στρέψῃ διὰ παντὸς τὴν πίστιν ἐκείνην, ἥτις
εἰς τινὰς καρδίας εἶναι ἡ βᾶσις τοῦ ἔρωτος.

Balzac.

Υπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς ἡ φύσις φαίνε-
ται ἀπεχθής.

Τὰ Ἠλύσια πεδία, πλήρη ἡλίου καὶ πλή-
θους, δὲν ἦσαν εἰμὴ φῶς καὶ κονιορτός, δύο
πράγματα ἐξ ὧν ἡ δόξα σύγκειται.

Ὁ ἔρως εἶναι ὁ τῶν ἀγγέλων πρὸς τοὺς ἀ-
στέρας χαιρετισμός.

U. Hugo.

Οἱ πενέστεροι εἰσὶ πολλάκις οἱ μᾶλλον γεν-
ναιοῦδες. Ἐνίοτε δὲ δείκνυνται τοιοῦτοι ὅπως
ἀποκρύψωσι τὴν πενίαν των.

Ἡ ἐλαχίστη χαρὰ εἶναι μεγάλη ἡδονὴ δι' ἐ-
κείνους, οἵτινες ζῶσι πάντοτε ἐν τῇ δυστυχίᾳ.

Paul de Kock.

Ὁ νοῦς μὲ πόθους καὶ ὄνειρα τὰ χρόνια μας
[στολίζει

θολόνεται σὰν οὐρανός
καὶ μὲν ἡ μνήμη σὰν φανός,
ποῦ ἐρημιά φωτίζει.

Σ. ΚΑΡΥΔΗΣ.

Ὅταν εὕρισκώμεθα εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν ἐσχά-
των ἡδονῶν, ἐν κέντρον, οὕτως εἰπεῖν, μᾶς διε-
γείρει ἐκ τοῦ ὕπνου, ἵνα μᾶς συμβουλευσῇ τρό-
πον τινὰ νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἀκαριαίας ἐκεί-
νης στιγμῆς. Ἐν ὥρᾳ τῶν ὑπερβολικῶν θλί-
ψεων, τούναντίον, ἀγνοῶ ὁποῖον βᾶρος ἐπικά-
θῃται τῶν βλεφάρων μας καὶ μᾶς φέρει τὸν
ὕπνον.

Εὐτυχεῖς οἱ μὴ ἰδόντες ποσῶς τὸν καπνὸν
τῶν ἐορτῶν τοῦ ξένου, καὶ οἱ παρευρεθέντες μό-
νον εἰς τὰς πανηγύρεις τῶν πατέρων αὐτῶν!

Chateaubriand.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Σωματικά ἐλλείψεις ἐπισήμων τινῶν
προσώπων.

Ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τῶν *Nugae Venales*
(1663) βιβλίου ἀνατυπωθέντος πολλάκις, με-
ταξὺ πολυαρίθμων ἀστείων ζητημάτων, τίθῃσι
καὶ τὸ ἐξῆς. «Ὅποια ἡ ὠραιότερα ῥίς; —
«Ἡ μεγάλη, ἀπαντᾷ. Παρατηρήσατε πρὸς βε-
βαιώσιν τὰς εἰκόνας τῶν ῥωμαίων αὐτοκρα-
τόρων. Ἡ ῥίς τοῦ Νουμᾶ ἦτο ἡμίσεως ποδός,
»ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὴν ἐπὶ κλησὶν Πομπήλιος.
»Κατὰ τὸν Πλούταρχον ὁ Λυκούργος καὶ ὁ
»Σόλων (!) εἶχον τὸ αὐτὸ πλεονέκτημα, ὥς
»καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς Ἰταλίας, ἐξαιρέσει
»τοῦ Ταρκυνίου τοῦ ὑπερηφάνου, τοῦ καὶ ἐκ-
»θρονισθέντος. Ἡ ὑπερμεγέθης ῥίς εἶναι ση-
»μαῖον σοφίας, ἀπόδειξις ὁ Ὀμηρος, οὗτινος ἡ
»ῥίς ἦν ἐπὶ τὰ δακτύλων. Υπάρχει δὲ καὶ παρ-
»νομία, ὅτι οἱ φρόνιμοι ἀπὸ μακρὰν ὁσφραί-
»νονται, οἱ δὲ ἀνόητοι προσῶς. (*Courée, Loi-
»rées Atteraires* Τόμ. VII, 6. 116.

«Οἱ μακρόρρινοι, λέγει ὁ Βινιέλ-Μαρβίλ,
»τιμῶνται παρ' ἅπαντι τῷ κόσμῳ, ἐξαιρέσει

ατῆς Κίνας καὶ Ταρταρίας. Οἱ σιμοὶ ἀπαρέ-
σκουσι καὶ θεωροῦνται κακοὶ οἰωνοί. Ὁ σταυ-
ρὸς ἀρχὴς Α. Μομμορανσὺ ἦν σιμός, καὶ ἐν τῇ
αὐτῇ προσηγορεύετο, ὁ σιμός Δὲ Μομμορανσὺ.
Ὁ δούξ Γκίζ, υἱὸς τοῦ ἐν Βλοά φονευθέντος,
ἦν ἐπίσης σιμός· ἐγνώρισα δὲ νέον τινὰ εὐ-
γενῆ ὅστις ἐξ ἰδιαιτέρης συμπαθείας πρὸς
τοὺς οἴκους τοῦ Μομμορανσὺ καὶ Γκίζ ὁρμώ-
μενος, ἐφαίνετο ἀπαρηγόρητος, ὅτι οἱ δύο οὐ-
στοὶ ἐπιφανεῖς οἴκοι εἶχον δύο σιμούς, ὥστε
αὐτοῦτο ἐμείου τὴν λαμπρότητα τῶν.

Ἀφοῦ λοιπὸν αἱ μακρὰί ῥίνες εἰσὶν αἱ καλ-
λίτεραι, ἀναμφισβήτητον, ὅτι αἱ τῶν Τίτων
Λιβίου, Ὀβιδίου, Ἀγγέλου Πολιανοῦ, Καρόλου
Βορρομαί, καὶ Λεόνη ἐξ Ἀγγῶνος (α) προσ-
δρεύουσι τῆς κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα Ἀκαδημίας
τῆς Ἀρετῆς (della Virtù). Αἱ δὲ ῥίνες τοῦ
Καμπὲν καὶ τοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως Κέττ
πολλῶν τὴν ζηλοτυπίαν βεβαίως θὰ διήγει-
ρον· οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ τοῦ Βερῶδ Β'. βασιλικῆς
πρίγγιπος τοῦ Ὀδῆρον προσαγορευθέντος κου-
τσουμῦτου, οὔτε ἡ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Ὁράνζ
τοῦ σιμορρίνου τοῦ τοσοῦτον ὑμνηθέντος ἐν
τοῖς μυθιστορήμασι τῶν ἱπποτῶν.

Ὁ Φραγκίσκος δούξ τοῦ Ἀλενσάν ἀδελφός
Ἑρρίκου τοῦ Γ'. τοσοῦτον ἐβλάβη ὑπὸ εὐφλογίας
τὸ πρόσωπον, ὥστε ἡ ῥὶς αὐτοῦ ἐδιχάσθη. Μετὰ
τὴν δολίαν δὲ καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος ἐν
ἔτι 1583 ἐπιχείρησιν αὐτοῦ, πρὸς κυρίευσιν
ὑπὲρ τῶν συμμάχων τοῦ Φλαμανδῶν τῆς Ἀν-
βέρσης, ἐπιχείρησιν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα μα-
γία τῆς Ἀνβέρσης, ἐδημοσίευσαν ἐπ' αὐτοῦ
τοὺς ἐξῆς στίχους, ἀναφερομένους ὑπὸ τοῦ
Ἑτοάλ.

Φλαμανδοί! μὴν ἀπορῆτε ἂν βλέπετε τὸν Φραγκί-
σκον μὲ δύο ῥίνας
Ἐπειδὴ κατὰ φυσικὸν καὶ δίκαιον λόγον ἡ διπροσωπία
μὲ δύο ῥίνας δεόν νὰ κοσμηται.

Ἡ ῥὶς τοῦ Κυράνου Βερζερὰν ἔσχε τοιαύτας
διαστάσεις, ὥστε ὁ κύριός τῆς ἠναγκάζετο ἀνά-
πασαν στιγμὴν νὰ δράττη τὸ ξίφος, ὅπως τι-
μωρῇ τοὺς ἀδιακρίτους, οἵτινες ἐτόλμων ἐπὶ
πολὺ νὰ τὴν ἐπιθεωρῶσι.

Οἱ ἀναγνώσται οἱ βουλόμενοι νὰ γνωρίσωσι
τὸ σχῆμα τῆς ῥινὸς τῶν διαφόρων καλλιτεχνῶν,

(α) Ὁ Ἀντίβας Κάρω συνέθετο ἐπὶ τῆς ὑπερμε-
γέθους ῥινὸς τοῦ Λεόνη διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον
Pieria di nasi,

ἃς συμβουλευθῶσι τοὺς αἰῶνες τῶν Ζωγράφων
(vite di Pittori Rome 1732). Ὁ συγγραφεὺς
αὐτῶν Πάσκολι ἔδωκεν ὡς πρὸς τοῦτο τὰς ἀ-
κριβεστέρας πληροφορίες.

Ἡ Κυρία Ζενλὶς, πεπρωκισμένη μὲ ῥίνα ὅλως
διάφορον τῆς τῶν προειρημένων, τὴν ἐθεώρει ὡς
ῥίνα πρωτότυπον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τινων χωρίων
τῶν Ἀπομνημονευμάτων τῆς. Ἐν τινι νομι-
σματοσήμεῳ πρὸς τιμὴν τῆς ἐκτυπωθέντι ὁ χα-
ράκτης ἐσχεδίασεν αὐτὴν γρυπὴν.

Ἀὕτη λοιπὸν, ἀνέκραξεν, εἶναι ἡ μικρὰ ἐ-
κείνη ἀνατείνουσα ῥὶς; . . . Αὐτὴν τὴν ῥίνα
ὑμνησαν καὶ ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι . . . ἦτο
λεπτοκαμωμένη καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἡ ὠραιωτέρα
τοῦ κόσμου . . . τὸ ἀκρορρίνιον εἶχεν . . .
αὐτὰ τὰ πλευρία, ἅτινα οἱ ζωγράφοι ἀποκα-
λοῦσι κλίσεις τῆς ἐπιφανείας.»

Μετὰ ταῦτα ἡ κυρία αὕτη ἔγραψε τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς παρακμῆς τῆς ῥινὸς τῆς.

Ὁ Βινιέλ-Μερβίλ ἔγραψεν ιδέας τινὰς πρω-
τοτύπους ὡς πρὸς τὴν μορφήν τοῦ ἀνθρωπίνου
προσώπου.

Ἐλλόγως θαυμάζει τις, λέγει, ὅτι δὲν εὐ-
ρίσκονται μεταξὺ πάντων τῶν ἀνθρώπων οὐδὲ
δύο ἐντελῶς ὁμοιάζοντες, ἀλλ' ὅ,τι ἀξιοθαυμα-
στότερον, ἐφ' οὗ οὐδεὶς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν
του, εἶναι τὸ ἐξῆς, ὅτι ἕκαστον πρόσωπον ἔχει
κατὰ φύσιν διάφορον σχηματισμὸν, ὅσον δὲ δυ-
σειδὲς καὶ ἂν φαίνεται δὲν δύναται τις νὰ ἐ-
πιφέρῃ οὐδεμίαν μεταβολὴν, ὅπως τὸ παρα-
στήσῃ ὠραιότερον, χωρὶς νὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυ-
νον νὰ τὸ καταστήσῃ δυσειδέστερον· διότι καὶ
ἐν τῇ δυσμορφίᾳ ἡ φύσις ἐφύλαξε συμμετρίαν
τοσοῦτον ἀκριβῆ, ὥστε οὐδεμίαν ἐπιδέχεται
μεταβολὴν. Παραδείγματος χάριν, εἰάν τις ἡ-
ξίου νὰ μεταβάλλῃ σιμὸν εἰς μακρόρρινον, ἡ μα-
κρὰ ῥὶς δὲν ἤθελεν εἰσθαι εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὰ
λοιπὰ μέρη τοῦ προσώπου, ἅτινα ποῦ μὲν
κυρτούμενα ποῦ δὲ κοιλούμενα ἀπαιτοῦσι ῥίνα
ἀνάλογον. Οὕτως, κατὰ τελειοτάτους τινὰς
κανόνας, ὁ σιμός πρέπει νὰ ἦναι σιμός, διότι ἂν
ἡ ῥὶς αὐτοῦ ἦτο γρυπὴ, ἤθελεν εἰσθαι τέρας.
Προβαίνω περαιτέρω, λέγων, ὅτι ἐνίοτε εἶναι
τόσον ἀναγκαῖον νὰ μὴ ἔχῃ ἀνθρωπὸς τις ῥίνα,
ὅσον εἶναι ἀναγκαῖον ἐν τοῖς κίσει τοῦ τοσκα-
νικοῦ ῥυθμοῦ, ἐπὶ παραδείγματος, τὰ κιονόκρανα
νὰ μὴ ἔχωσιν ἑλίκας. Ὁ ἑλιξ εἶναι ὠραῖον κό-
σμημα ἐν τῷ Ἰωνικῷ καὶ Κορινθιακῷ ῥυθμῷ,
ἀλλ' ἐν τῷ τοσκανικῷ ἤθελεν εἰσθαί τι ἄρυθμον
καὶ δυσειδές.

Μικρά ῥίς, μικροὶ ὀφθαλμοί, μέγα δὲ στόμα, ἅτινα συνήθως μᾶς δυσχεροῦσι, ἀνήκουσιν εἰς εἶδος καλλονῆς, οὐχὶ τῆς ἡμετέρας καλαισθησίας, οὐχ ἥττον δὲ εἶναι καταδικαστέον, διότι ὄντως παρουσιάζεται ὡς εἶδος τι ἰδίου ἔχον κανόνας μὴ ἐπιδεκτικοὺς μεταβολῆς τινος.

Οἱ κανόνες δ' οὗτοι εἰσὶ τοσοῦτον σταθεροί, ὥστε μόνον διὰ τῆς ἀκριβοῦς αὐτῶν γνώσεως οἱ ἐπιτήδαιοι ζωγράφοι δύνανται τὰς εἰκόνας αὐτῶν νὰ εἰκονίσωσι πανομοίως τῇ φύσει. Τοῦτο δὲ ἠνόει ὁ ἀπαράμιλλος Ναντέλ (Nanteuil) καυχώμενος ὅτι ἐπετύγχανε πάντοτε τὴν ὁμοιότητα, καὶ ὅτι εἶχε πρὸς τοῦτο κανόνας ἀσφαλῆς. «Ἦκουσά ποτε αὐτὸν λέγοντα, ὅτι ὑπάρχουσι χαρακτῆρες τινες ἐν τῷ προσώπῳ, οὓς ἀκριδέστατα πρέπει νὰ παρατηρῇ τις, διότι χρησιμεύουσιν ὡς μέτρον τοῖς λοιποῖς, καὶ ὅταν ἀκριδέστατα οὗτοι εἰκονισθῶσιν, ἡ ὁμοιότης ἐπιτεύχθη. Ἡρώτησα αὐτὸν ἡμέραν τινα ἂν δύναται νὰ ζωγραφίσῃ πρόσωπον ἀπὸν, ἐκ μόνης περιγραφῆς. — Ναί, μοι ἀπεκρίθη, ἀρκεῖ νὰ πείσῃς ἱκανὸς ν' ἀπαντήσῃτε κατ' ἀκριβείαν εἰς ὃ,τι ἤθελον σῆς ἐρωτήσῃ, ὅπερ καὶ ἀποτελεῖ ὅλον τὸ μυστήριον τῆς τέχνης μου.»

(Ἔπεται συνέχεια).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

— Κατήχησις ἡ ἠθικοθρησκευτικὴ διδασκαλία πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων Ἰσραηλιτῶν νεανιῶν ἐπιδοκιμασία τοῦ ἐν Κερκύρα ἀρχιεραββίνου· ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Ἰ. Ναχαμούλης. Κερκύρα, τύποις τοῦ μεταφραστοῦ· 1870 16^{ον} σελ. 50.

Ἐν τῇ ἐποχῇ τοσαῦται κατὰ τῆς ταλαίνης Ἑλλάδος ἐκσφενδονίζονται ὕβρεις ἀπὸ μέρους τῶν φανατικῶν διωκτῶν τῆς καὶ μονονουχί ζητεῖται ἐπὶ πίνακος ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, παρήγορον ἀληθῶς εἶναι νὰ δεικνύῃ τις ὅ,τι — ἔστω καὶ ἐλάχιστον — δύναται νὰ θέσῃ αὐτὴν εἰς τάξιν ἀνωτέραν πολλῶν ἐκ τῶν ὑβριζόντων, οἵτινες ἐν ὑπερμεσοῦντι δεκάτῳ ἐννάτῳ αἰῶνι λυσσωδῶς καταφέρονται κατὰ τῶν ὁμοεθνῶν καὶ συμπολιτῶν αὐτῶν Ἰσραηλιτῶν. Παρ' ἡμῖν εὐτυχῶς δὲν συμβαίνει τοιοῦτό τι. Χθὲς ἔτι ἡ Κέρκυρα παρῆγεν ἡμῖν τὴν εὐχάριστον ἡδονὴν τῆς ἐκλογῆς τριῶν Ἰσραηλιτῶν, τοῦ μὲν

πρώτου παρέδρου, τῶν δὲ δημοτικῶν συμβούλων τοῦ δήμου αὐτῆς. Ἴσως τινὲς ἐταράχθησαν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ, ἀλλ' ὅτι δικαία ἐγένετο ἀρκεῖ νὰ ὑποδείξωμεν ὅτι ὁ ἕτερος τῶν συμβούλων Κύριος Ἰωσήφ Ναχαμούλης εἶναι ὁ συντάξας καὶ ἐκδὸς ἐν τῇ τυπογραφίᾳ αὐτοῦ τὸ ἀνωτέρω βιβλιάριον. Ἐάν τις ἀναλογισθῇ ὅτι ἐν Κερκύρᾳ πρὸ ὀλίγων ἔτι ἐτῶν οἱ Ἕλληνες κάτοικοι αὐτῆς συνέγραφον ἐν Ἰταλικῇ γλώσσῃ δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς παρήγορον νὰ βλέπωμεν βιβλίον προωρισμένον διὰ τὴν θρησκευτικὴν κατήχησιν τῶν Ἰσραηλιτῶν παιδῶν γεγραμμένον ὑπὸ Ἰσραηλίτου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ; δὲν ἐγείρουσιν ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν αἱ ἐξῆς λέξεις τοῦ ἀξιοτίμου ἀρχιεραββίνου Τεδέσκη συνιστῶντος τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνικῇ καταστάσει ἀπαιτεῖται ἵνα οἱ ἡμέτεροι νεανία οἰκαιοποιηθῶσι μετὰ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, μεταχειριζόμενοι αὐτὴν πρὸ πάντων ἐν τοῖς διδασκαλικοῖς ἀντικειμένοις.»

Ἡ ἐλευθερία μόνη κατορθοῖ τοιαῦτα θαύματα καὶ ἀπὸ τῆς ἐνδόξου ἡμέρας τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος βλέπομεν τοὺς συμπολίτας ἡμῶν Ἰσραηλίτας κτησαμένους τὰ πολιτικὰ αὐτῶν δικαιώματα νὰ πάλλωσι διὰ τὴν Ἑλλάδα οὐχ ἥττον τῶν τὸ χριστιανικὸν θρήσκευμα πρεσβεύοντων συμπολιτῶν αὐτῶν καὶ ἀπόδειξις ἔστω ὁ Κύριος Ναχαμούλης, ὅστις ἐν τῷ τρίτῳ μαθηματι τοῦ 6^{ου} τμήματος τοῦ ῥηθέντος βιβλιαρίου προκειμένου περὶ τῶν καθηκόντων πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν βασιλέα, ἰδοὺ τίνας λέξεις ἐνθέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἐρωτωμένου παιδός. «Πατρίς ἐστίν ὁ τόπος ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη καὶ ἐνθα ζῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων οἵτινες ἀσφαλίζουν εἰς ἅπαντας τοὺς πολίτας τὴν εἰρηνικὴν κατοχὴν τῆς ἰδιοκτησίας των, τὴν ἀπόλαυσιν τῶν δικαιωμάτων, τῶν προϊόντων τῆς ἐργασίας καὶ τῆς βιομηχανίας αὐτῶν.» Εἰς τὴν ἐρώτησιν δὲ ποία ἡ πατρίς σου, τί ἐντίθεται εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἰσραηλίτου παιδός τοῦ ἀπογόνου τοῦ Ἰούδα καὶ Ἰακώβ; ἡ Ἑλλάς. Τοῦτο ἀρκεῖ ὁ παῖς δὲν εἶναι πλέον Ἰουδαῖος, εἶναι Ἕλληνας· τί σημαίνει ἂν ἡ βίβλος καὶ ὅχι τὸ εὐαγγέλιον εἶναι ἡ βάσις τῆς θρησκείας του; — Καὶ παρκατιῶν ἀκούσατε μεθ' ὁπείας ὑπερηφανείας καὶ στοργῆς διηγεῖται ὁ Ἰσραηλίτης παῖς τὰ πρὸς τὴν Ἑλλάδα καθήκοντα αὐτοῦ. «Κατὰ κοινωνικὴν τε καὶ θρησκευτικὴν ἐντολὴν ὀφεί-